

«Κάθε Πέμπτη, κύριε Γκριν»

> Το έργο του Τζεφ Μπάρον από τον Σπ. Σταυρινίδη και Χ. Κκολό

ΣΤΟ κυπριακό θέατρο έχει πολλή κίνηση. Στην τελευταία, πριν από το καλοκαίρι θεατρική ευθεία οι παραγωγές στριμώνονται μεταξύ τους και ερίζουν για τις ημερομηνίες της πρεμιέρας. Αυτό αφορά όχι μόνο τους γνωστούς και καθιερωμένους θιάσους, αλλά και τα καινούργια σχήματα που βρίσκονται στο στάδιο ανόκι της πρώτης, τότε της δεύτερης τους παραγωγής. Ο ανοιχτάτικός αυτός αναβρασμός δεν είναι τυχαίο φαινόμενο. Το επάγγελμα του ηθοποιού απομυθοποιήθηκε κιόλας και έγινε επιλογή πολλών. Η Αθήνα με τα εκατόν είκοσι τόσα της θέατρα κρατάει λίγους από τους Κύπριους απόφοιτους δραματικών σχολών, η Σχολή του Σατιρικού

Μετάφραση:
Ερρίκος Μπελιές
Σκηνοθεσία: Κώστα Χατζησταύρου
Σκηνικά-κοστούμια:
Μαρίζα Παρτζίλη
Μουσική: Μιχάλης Μισή
Παίζουν: Σπύρος Σταυρινίδης, Χάρης Κκολός

κάθε χρόνο προσθέτει στο επάγγελμα νέους. Η αδιάκοπη ροή των νέων αργά ή γρήγορα διεισδύει στους θιάσους και αυξάνει τις πιθανότητες "αφυπνέτησης" των παλαιότερων. Η προφορά υπερκαλύπτει τη ζήτηση, γι' αυτό οι σκηνές των παλιών σχημάτων ηθοποιοί, από τη μία αποτελούν τη στέρνα της καλλιτεχνικής ύλης από την οποία αντλούν οι θίασοι, έχοντας τώρα περισσότερη ελευθερία στο ρεπερτόριο και τις διανομές τους, από την άλλη, η υπαρξιακή δίψα του κάθε ηθοποιού να εργάζεται, να παράγει ανθρώπους από τη σάρκα και την ψυχή του, τους σπρώχνει στη δημιουργία νέων σχημάτων, νέων συνδυασμών. Νέες ονομασίες θεατρικών ομάδων, προγραμματικές δηλώσεις, low budget παραγωγές, να 'χουμε να βλέπουμε.

Δεν κατάλαβα αν ο Σπύρος Σταυρινίδης και ο Χάρης Κκολός έχουν ιδρύσει σχήμα, μάλλον όχι. Δεν "ονομάζονται" με κάποιο συγκεκριμένο τρόπο. Δεν δηλώνουν στο πρόγραμμα τα κοινά καλλιτεχνικά τους πιστεύω. Δεν υπόσχονται μελλοντικές παραγωγές, και γι' αυτήν, για το "Κάθε Πέμπτη, Κύριε Γκριν", φιλοξενούνται από το Ανοιχτό Θέατρο.

Έχουν βρει ένα έργο, που τους γοητεύ-

σε, αυτό του Τζεφ Μπάρον, και έχουν ζητήσει συνεργασία από ανθρώπους που εμπιστεύονται. Αλλά πρώτα απ' όλα έχουν εμπιστευτεί ο ένας τον άλλο.

Είδαμε θέατρο χωρίς περιτύλιγμα, χωρίς εισαγωγές, χωρίς εξαγγελίες. Χωρίς οι δημιουργοί του να πηδούν πόζες πρωτοποριακές και να κάνουν καλλιτεχνικές "προτάσεις". Απλώς άναψαν φως και έπαιξαν θέατρο κι εμείς είδαμε φως και μπήκαμε.

Τόσα χρόνια παρακολουθώ τον Σπύρο Σταυρινίδη να παίζει στη σκηνή, στον κινηματογράφο, στην τηλεόραση. Άραγε αν πω την άποψή μου ότι ο Σταυρινίδης έπαιξε στο έργο του Τζεφ Μπάρον όπως ποτέ άλλοτε, ίσως ακουστεί απόλυτο για την πολύχρονη πορεία του; Προς Θεού, δεν είναι αυτή η πρόθεσή μου.

Όμως στο έργο του Μπάρον, η ψυχοσωματική του ταύτιση με τον ήρωά του είναι τόσο πλήρης, και η κάθε του ατάκα σε τέτοιο βαθμό απορρέει από την ψυχοσύνθεση του ήρωά του, και η κάθε του κίνηση είναι απόλυτα δικαιολογημένη, και τα ζητούμενα από το κείμενο έχουν υλοποιηθεί απόλυτα, που προσωπικά παραδόθηκαν ασυζητητί στη θέαση της δουλειάς του.

Ο Χάρης Κκολός δούλεψε στη φετινή σεζόν με ρίσκο και αφοσίωση. Και στην "εκτυφλωτική λάμψη" του "Διόνυσου" τώρα και στον "Κύριο Γκριν", ο Κκολός κατάφερε να απαλλαγεί από το "κυπριακό" στο λόγο και στη σκηνική манιέρα, να αντιμετωπίσει το κείμενο του ρόλου του με σταθερότητα και αποτελεσματικότητα.

Ο σκηνοθέτης Κώστας Χατζησταύρου συνέβαλλε στη σύνδεση των δύο υποκριτικών πράξεων σε μια σύμπραξη που εμπλούτισε και τις δύο ερμηνείες. Το ίδιο το θέμα της σταδιακής σύνδεσης των δύο τόσο διαφορετικών μεταξύ τους ηρώων, της βήμα προς βήμα κάλυψης της "νεκρής ζώνης" μεταξύ τους, δίνει ευκαιρία για λεπτές και εξελισσόμενες κατά τη διάρκεια του έργου ερμηνείες.

Η μοναξιά, το κοινό και κυρίαρχο στοιχείο της ζωής του γέρου Εβραίου, του ερμηνεία κύριου Γκριν, και του νεαρού πετυχημένου εξ όψεως και τόσο δυστυχισμένου ομοφυλόφιλου Ρος Γκάρντινερ. Οι αιτίες της μοναξιάς τους όμως διαφέρουν. Τα σίδερα της φυλακής του Γκριν είναι η απόλυτη πίστη στην ύπαρξη μιας και μόνο αλήθειας και στην αδιαπραγμάτευτη απόρριψη κάθε άλλης. Τα σίδερα της φυλακής του Ρος είναι ο

ρατσισμός των άλλων που αποκλείουν τη δική του διαφορετικότητα ως μη έχουσα δικαίωμα ύπαρξης.

Την αρένα των συγκρούσεων και των συμπιλώσεων των δύο προσώπων του έργου αποτελεί το βρόμικο και γεμάτο από λείψανα της προηγούμενης ζωής διαμέρισμα του κυρίου Γκριν στη Νέα Υόρκη. Η Μαρίζα Παρτζίλη κάνει ό,τι μπορεί προσαρμόζοντας κατάλληλα το δύσκολο και μικρό χώρο του ανοιχτού θεάτρου. Καταφέρνει να δημιουργήσει την ατμόσφαιρα της απεριόριστης μοναξιάς και θλίψης, την οποία στηρίζει και ο Μιχάλης Μισή με τη μουσική του.

Το έργο του Μπάρον δίνει στο σκηνοθέτη της παράστασης, στους δύο ηθοποιούς και στους θεατές του πολλή συναισθηματική και ιδεολογική ύλη προς επεξεργασία, η οποία πραγματοποιείται στην παράσταση προς κοινό μά όφελος.

Το Θέατρο γιορτάζει

27 ΜΑΡΤΙΟΥ, η Παγκόσμια Ημέρα Θεάτρου. Όπως κάθε χρόνο, το μήνυμα για την Ημέρα γράφει κάποια γνωστή προσωπικότητα του θεάτρου. Φέτος ο Μεξικανός δραματουργός με τόσο συμπαθητικό όνομα Victor Hugo Rascon-Banda λέει μεταξύ άλλων: «Το θέατρο είναι ζωντανός οργανισμός που αυτοκαταστρέφεται καθώς δημιουργείται και όμως πάντα ανασύεται μέσα από τις στάχτες του».

Οι τυχεροί που βρεθήκαμε στο χώρο του Αγίου Ανδρέα και παρακολουθήσαμε «...Μια μουσική βραδιά με τραγούδια που γράφτηκαν ειδικά για το θέατρο», γιορτάσαμε την ημέρα του θεάτρου όπως έπρεπε, με τους ανθρώπους του. Κανείς επίσημος δεν νόθευσε την καθαρότητα της ατμόσφαιρας με ομιλίες, κανείς ατάλαντος δεν ανακατεύτηκε στην υπόθεση. Ηθοποιοί όλων των ηλικιών απ' όλα τα σκαλοπάτια, όχι της θεατρικής ιεραρχίας (τέτοιο πράγμα δεν υπάρχει), αλλά της συνεχούς θεατρικής ανάβασης, ενώθηκαν για μια στιγμή, για μια βραδιά. «Τρεις πρόβες μόνο», επαναλάμβαναν οι ίδιοι έκπληκτοι.

Ο Σάββας Σάββα, ο μουσικός επιμελητής – εκτελεστής... Οι ιδιότητες αυτές δεν εκφράζουν τη μοναδικότητα του ιδιαίτερου θεατρικού μουσικού του ταλέντου;.. Τρεις πρόβες μόνο; Η Λέα Μαλένη... Πώς σκηνοθετείται ένα θέατρο χωρίς το θεατρικό έργο; Πώς δημιουργείται ένας θεατρικός

Τραγουδούν: Λία Βίσση, Έλλη Κυριακίδου, Αντώνης Λαπιθιώτης, Χριστιάνα Λάρκου, Σταύρος Λούρας, Άλκηστη Παυλίδου, Χριστίνα Παυλίδου, Έλενα Σάββα, Ανίτα Σαντοριναίου, Ανδρέας Τσουρής, Στέλα Φυρογέννη, Ηλέκτρα Φωτιάδου
Μουσική επιμέλεια-εκτέλεση: Σάββας Σάββα
Σκηνοθεσία-Σκηνικός χώρος: Λέα Μαλένη
Φωτισμοί: Καρολίνα Σπύρου, Γιώργος Λάζογλου
Video Art: Νικολέτα Καλαθά

χώρος που δεν πρέπει να παριστάνει τίποτα; Και πόσο ταλαντούχος μπορεί να είναι κάποιος; Η Λέα Μαλένη απάντησε και στις τρεις αυτές ερωτήσεις. Σύννεφα από τη σκόνη του θεατρικού χρόνου, αντικείμενα που έπαιξαν σε παλιές παραστάσεις, νότες τραγουδιών από παλιές θεατρικές παραγωγές ύφαιναν αυτή τη βραδιά.

Και ο κάθε ηθοποιός έδινε απλόχερα απ' τον εαυτό του μια και δεν είχε ρόλο να μας δώσει.. Ή μήπως είχε πολλούς, φορεμένους τον έναν πάνω από τον άλλο, κουρελιασμένους από το χρόνο...

Κι εμείς να μην προλαβαίνουμε να αντιδράσουμε, να φοράμε κι εμείς πολλά συναισθήματα το ένα πάνω από το άλλο: «Τι ωραία που είναι η Στέλλα... Γιατί να μη βλέπουμε στη σκηνή τη Χριστίνα; Αυτό είναι από την «Τρελή του Σαγιό»... από τους «Αχαρνείς»...

Και να σκεφτεί κανείς τι είδαμε το Σάββατο στο ΘΟΚ... από τη «Μήδεια» του Μποστ... Μα είναι δυνατόν αυτό... να είναι μόνο για μια φορά;».

«Το θέατρο είναι ζωντανός οργανισμός που αυτοκαταστρέφεται καθώς δημιουργείται...» Εικόνες από σύννεφα και νότες σχηματίστηκαν... και διαλύθηκαν μπροστά μας.